

[Bjørn Elmquist]

fængsel plus automatisk konfiskation? Det vil vi i hvert fald ikke medvirke til.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Nu kommer de statsretlige aspekter sandelig også ind i det. Jeg forstår, at hr. Bjørn Elmquist, der ved førstebehandlingen var tilhænger af obligatorisk konfiskation – det var klart nok, ikke, hr. Bjørn Elmquist? – nu pludselig får statsretlige betæneligheder på grund af forholdet mellem den lovgivende og den dømmende magt. Jeg må spørge hr. Bjørn Elmquist: har det ikke foresvævet hr. Bjørn Elmquist tidligere, at der kunne være problemer med, at lovgivningsmagten præciserede, hvilke sanktioner den dømmende magt skulle udmåle i forbindelse med lovovertrædelser? For det er jo præcis den samme problemstilling, vi står i, hver evig eneste gang vi fastlægger en strafferamme eller en minimumsgrænse for straffen. Da fastlægger vi, at der skal udmåles en bestemt mindstesanktion op til en eller anden størstesanktion. Der præciseres altså en sanktion, og så vil jeg gerne spørge hr. Bjørn Elmquist: er det ikke forekommet hr. Bjørn Elmquist før, at dette kunne være principielt betænkeligt under henvisning til grundlovens § 3?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Nej, hr. Leif Hermann, ikke så længe der overlades domstolene en selvstændig kompetence. Så klart kan man svare på det. Og lad nu være med at blive ved med at overfortolke mig fra førstebehandlingen, for det, jeg har gjort mig til talsmand for, er, at man også rammes på pengepungen for den slags forbrydelser.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Må jeg spørge hr. Bjørn Elmquist meget klart: hvis der er fastlagt en strafferamme i straffeloven, kan domstolene så uden lovhjælp gå under denne strafferamme?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Nu er det jo ikke juridisk embedseksamen, hr. Leif Hermann afholder her i folketingssalen, så derfor synes jeg nok, at hans spørgsmål rammer ved siden af. Det, jeg svarede før, synes jeg var ganske klart: så længe der overlades domstolene en fri valgmulighed – om så rammerne er snævrere eller de er mere vide, ved jeg ikke – har vi respekteret domstolenes kompetence, og så synes jeg i hvert fald, at grundlovens § 3 er overholdt. Pålægger vi dem i enhver henseende at gøre noget så at sige automatisk, mener jeg, at grundlovens § 3 ikke respekteres.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

På mange punkter kan man selvfølgelig synes at det er en interessant diskussion, hvorvidt man skal have en obligatorisk konfiskationsbestemmelse, men det er også foruroligende, for det vil sige – og jeg forstod på hr. Leif Hermann, at man skal drage vidtgående slutninger af dette lovforslag med hensyn til at indføre obligatorisk konfiskation – at man vil gå imod synspunkter af helt principiel art, der er fastlagt af straffelovrådet og godkendt af folketinget.

Det har jo været et hævdundet princip her i landet og i andre lande, som vi i almindelighed ønsker at sammenligne os med, at straf aldrig må være en obligatorisk retsfølge, men at det i stedet overlades til domstolene at vurdere strafbehovet i hver enkelt sag under hensyntagen til samtlige foreliggende omstændigheder.

Det var det synspunkt, straffelovrådet drog ind i en betænkning fra 1965, hvorefter det foreslog, at alle bestemmelser om obligatorisk konfiskation skulle ophæves. Straffelovrådet udtalte i den forbindelse – og det er vel at mærke stærke ord, når de kommer fra straffelovrådet – at der må advares imod tendenser til at fastsætte konfiskationsregler, som er obligatoriske eller har en næsten obligatorisk karakter. Sådanne bestemmelser ville efter straffelovrådets opfattelse ikke alene være upåkrævet, men ville også betyde en hindring for, at konfiskation på forskellige retsområder bliver anvendt ud fra ensartede synspunkter, og folketinget fulgte straffelovrådets indstilling og ophævede i 1965 ved lov en række obligatoriske konfiskationsbestemmelser. Derfor må jeg sige, at det overrasker mig ikke så lidt, at man nu mener, at vi helt